

besedah ter gre iz hiše, ne bi li kje zagledal Drejka. Mahal jo je ravno od tretje hiše naprej.

»Drejko, slišiš? Pojdi sèm!« pokliče ga. Le stežka je spravil dečka k gospodu Tilnu, zakaj Drejko je mislil, da se Meden zopet norčuje iz njega, in pa sploh je bil slabe volje, ker ga nikjer niso marali, češ, za kaj nam boš, še tebe se bomo ogibali! Pa sedaj se Meden ni šalil, ampak Drejko je dobil službo. Moral je pa povedati, zakaj išče drugod službe, ker je doma dovolj dela, in čemu mu bo denar. Ko so zvedeli gospod Tilen, da mu boben roji tako po glavi, obljubili so mu, da ga mu bodo kupili konec meseca, če bo dobro prenašal pošto. Pa jo je, in prvega prihodnjega meseca ga je že čakal pri gospodu Tilnu boben in še vojaška kapica. Sedaj je bil Drejko v malih nebesih! Oprtal si je boben, nasadil kapico z velikim peresom na glavo, jel ropotati po bobnu, da so se šipe tresle. In čudo! Nikoli se ni učil bobnati, pa mu je tako pelo: trom, trom, trom, da je bilo kaj. Po vsej vasi je ropotal in prevzetno pribobnal domov, češ, le pogledjte me, sedaj sem si pa sam prislužil boben.

Pomislil pa seveda Drejko ni, da so mu gospod Tilen vse to le darovali, in da bi jim bil kdo drug rad zastonj donašal »Slovenca«. Od sedaj je vsak dan s »Slovincem« pribobnal k njim, a gospod so ga dražili, češ, le potrpi nekaj let, pa boš še jokal, če boš moral poslušati boben. A Drejko jim je brž zmešal tako prerokovanje z glasnim: trom, trom, trom! Srečni Drejko!

Andrejačev Janez.

K o n j i č.

Diči, diči, diča,
Urno na konjiča —
Na konjiča vranega,
Dobro osedlanega,
Diči, diči, diča,
Deček nima biča,
Deček nima ni ostrog,
Da pognal bi konja v log.

Še doma pri peči,
Konjič neče teči.
Nè naprej in ne nazáj.
Ali veste pa, zakaj?
Ker je konjée leno —
Dedovo koleno!

Smiljan Smiljanič.

